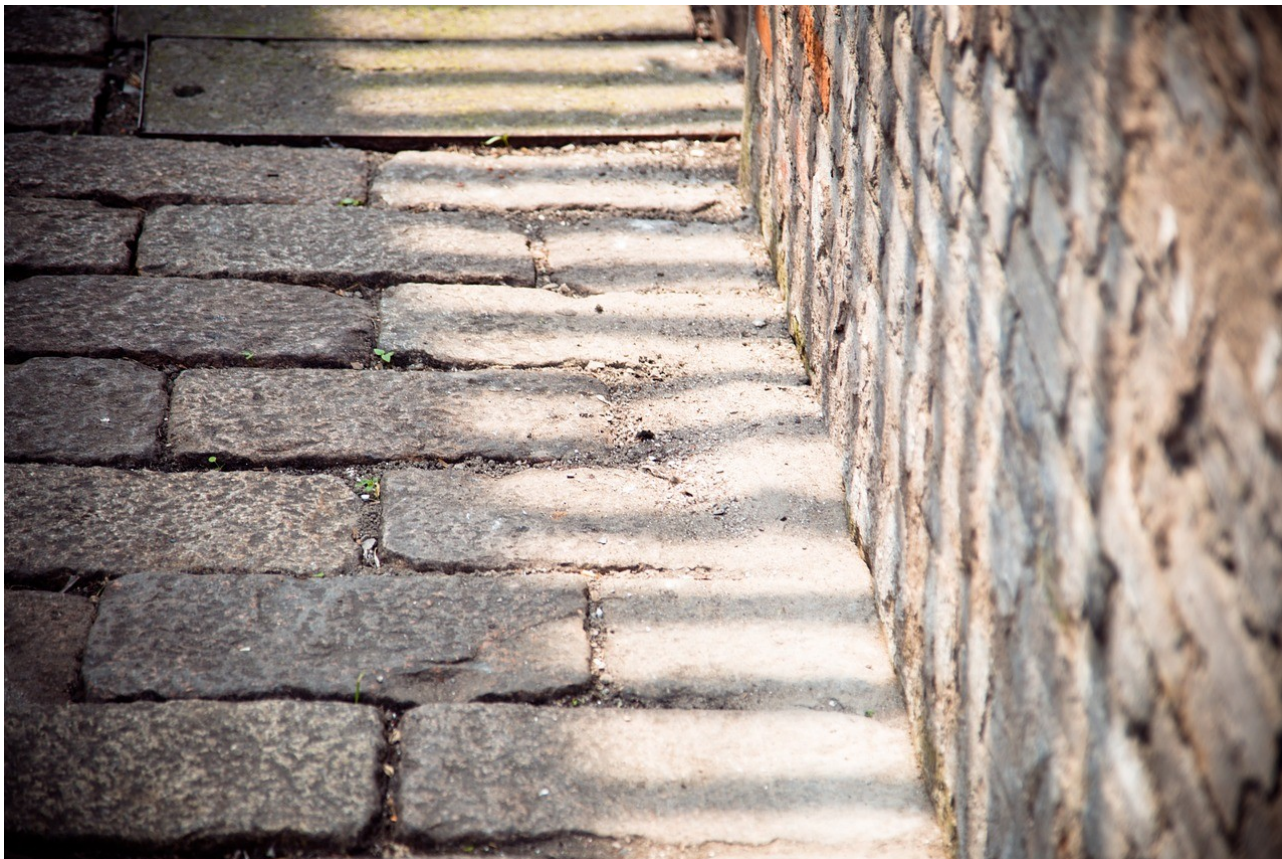

Heti biztató üzenetek 3.6. Hittel a sötét bolyongásban

„Amikor Józsefet elvitték Egyiptomba, megvásárolta őt az izmaeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. De az Úr Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, így aztán egyiptomi gazdájának a házába került.” (1Mózes 39,1-2)

Az életünk legnehezebb szakaszai azok, amikor vakon haladunk és fogalmunk sincs, hova miért és mire számítsunk. Ilyenkor talán még az okok sem foglalkoztatnak. Egyszerűen csak meredünk talán izgatottan vagy bémult letargiában. Elborítanak a hullámok...

Kiesünk az addig megszokott életünkből. Abból az életből, amit ismerünk. Elvesznek a jól ismert rutinjaink. Az elveszett rutinnal elvész a biztonság. Az elveszett biztonsággal elvész a tartás. Az elveszett tartással elvész a helytállás. Belerogyunk a csődbe...

Kellenek a kapaszkodók. Akkor is kellenek, ha azok egy börtön rácsai. Akkor is, ha egy fenntarthatatlan életstílus alapvonásai. Akkor is, ha nem is tudjuk miért fogjuk őket. Álló buszon is megmarkolja az ember a kapaszkodót, fogjuk.

Mégis milyen lehet kivételezett gyerekként elszakadni a díszköntöstől, a státusztól, a családtól, az otthontól, a mindennapoktól. Minden illat más. Minden ember más. Minden arc más. Minden feladat más.

József megalázva, sebekkel a testén, talán mezítláb menetel Egyiptom felé. Semmi esélye sincs a túlélésre. Fizikai munkát sohasem végzett. Tűz rá a nap. Büszke valakiből lett névtelen senki. Senkit nem érdekel a neve. Eladják. Valaki birtokolni fogja. Minden méltóságát elveszíti.

A méltóságvesztés nagyon nehéz próba. Emberi létünk lényegéhez tartozik. Számít, hogy ki vagyok. Egy és megismételhetetlen entitás. Látom magam, ismerem magam, kifejezem magam. Megannyi hatás lenyomata tesz egyedivé, s megannyi egyedi hatást keltve vagyok egyedi. Ettől semmi és senki nem foszthat meg.

Sokszor mégis olyan hatások érnek, amik megfosztanak. Különbféle szituációk visznek bennünket új és ismeretlen folyosók zsúfolt várótermeibe, ahol izzadó tenyerünkbe lapul egy sorszám. Bambán nézve a kijelzőt próbáljuk ügyünk előadását fejben jól megfogalmazni, miközben rettegünk, hogy hebegni-habogni fogunk mikor megnyílik az ajtó. Beszívjuk a folyosóillatot. Nyelvünk a száypadunkra tapad. Utáljuk – a helyzetet, a létet, a szagot, az otromba illemhelyet, s a közönyös ügyintézőembert. Aki végrehajt.

Én nem szoktam végrehajtani. Én alkotok. Én érték vagyok. Én értéket teremtek. Én adok. Velem tesznek.

Gyűlnek bennem a szavak, de egyre némább a lelkem. Formálnám a szót, de ólomként nehezül el a nyelvem, míg beszéd, keserű kitörés helyet csak egy sóhaj préselődik át fogaimon.

Fáradtságot érzek. Ez a fáradtság pedig üres. Írás nélküli füzet, melynek illata sincsen. Élek, s félek, lélek lelketlenül retteg élettelen belül.

S mi az, mi emelkedik ezeken felül? A hit, hogy Isten velem van, nem vagyok egyedül. Áldássá leszek, építeni fogok, talpra állok, hangot adok, felrázok mindenkit, mert tudom legbelül, hogy az Övé vagyok és Ő soha nem hagy egyedül.

Soha. A halálban sem. Az elárultságban sem. Az érthetetlenben sem. A sötétben sem. A földre taszító lökéshullám utáni első lélegzetvételnél sem, mikor azon gondolkozom, élek, s van-e még tovább nekem ez életben. Ő nem hagy egyedül. Akkor sem, amikor még nem tisztul a kép. S talán nyomorom által is másoknak áldást készít. Talán áldásaimmal mások terhein könnyít. Talán számomra is szabadítást készít. Nem tudom. Csak hiszem és remélem. Mert így lehet végességemben enyém a végtelen kegyelem.